

Hold

Elvittél a Holdra, és néztük a csillagokat,
Ahogy olvadnak.
Épphogy megtörtént – elhagylak –
Hirtelen gondoltad.

S nekem kellettél, mint
Részeg éjszakának az átaludt nappal, tudod,
A Nap ragyoghat Hold nélkül,
A Hold ragyog csak Nappal.

Mondtad, ki egyet néz, az tán
Örökre vak marad.
Ezért mindent néztél, aztán
Felemésztetted magad.

Mert míg a többi más kárán káromgott,
Én láttam eleget, hogy most már halljam
A boldog ég záródását bús fejem felett,
A nevét, ki velem a Holdon nevetett.

Ha eljössz, nyögj, tépd ki szívedet,
-Nyugtatónak megteszi a káosz-
Dobd be egy piros szobába, válassz
Kérdést úgy, hogy fájjon is a válasz!

Hisz zavaros elmém rozsdás rugója
Felmondja lassacskán a szolgálatot.
Sok eső esik idebenn, a pohár ettől kiürül,
Megtölthetted volna fénnel, úgyis volt rá Napod.